

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La primera ensopegada

La setmana passada va ensopegar l'Estatut amb el primer entrebanc. Els socialistes negaven el pacte de Sant Sebastià, i quasi fins que aquesta pintoresca ciutat existís al mapa. Sort que al dia següent l'estrip fet a la cordialitat republicana el va apedaçar l'Alcalà Zamora. Si no, els nostres representants ja s'haurien retirat, a aquestes hores, del Parlament. Perquè, al primer article de la Constitució, ja hom li donava el cop de gràcia a l'Estatut. I Catalunya, per una carta que no garanteixi la seva autonomia i no reconegui la seva personalitat, no hi passarà. Lo lògic era declarar federal la República. El comú denominador de tots els conjurats contra el vell règim, l'ideal que va dur les esquerres a la lluita contra el rei perjur, fou la República, sí; però la República federal. ¿I ara alguns signants del pacte de guerra retiren la firma del compromís contractat i surten amb què "de lo dicho no hay nada"? Si això és "hidalguia", que vingui don Quixot i que digui el que li sembla aqueixa formalitat. Suposem que l'espectacle de divendres passat no es tornarà a repetir. I que en el camí de la nostra llibertat no es posaran més obstacles. Si no, haurem de dir a aquests senyors de Madrid que la paciència s'ha acabat. I que ço que no ens donin, ens ho prendrem. ¿Està clar? Doncs, girem full.

Il·lusionisme i optimisme

Hem d'ésser optimistes—sense exagerar, s'entén—, però no illusos. El pessimisme sistemàtic en política té el nom de derrotisme. En literatura val tant com biliositat i obeeix generalment a excés d'àcid. El pessimista absolut acostuma a veure-hi clar, només que té manies. L'optimista angelical, contràriament, és tan ingenu que es confon sovint amb el bardo, amb el beneit. No siguem beneits, doncs; no siguem ximplers. I no ens fem massa il·lusions en la qüestió de l'Estatut, que podríem tenir un gros desengany. Dir que l'Estatut de Catalunya té a Madrid enemics poderosos no és afirmar que l'aprovació del mateix sigui metafísicament impossible.

Es apreciar degudament la realitat tan sols. I posar al poble en guàrdia contra sorpreses que podrien sobtar-lo. Al Govern, fora dels ministres catalans, hi ha dos bons amics nostres i de la nostra llibertat: l'Azaña i l'Alcalà Zamora. Ambdós tenen enorme prestigi personal; però, de vots, molt poquets. I al Parlament vots són trumfos. Dels vots, per ara, en disposen els socialistes i En Lerroix. El socialisme és estatòiatra, centralista i unitari. No estima Catalunya perquè no hi ha pogut penetrar mai, i perquè Barcelona ha creat la central obrera que ha anorreat arreu d'Espanya el crèdit de la Unió General de Treballadors. Lerroix és "espanyolero". Per això li ha abocat tots els sufragis Madrid i li n'hem donat tan pocs nosaltres. Al partit radical hi ha autonomistes i fe-

derals. Alguns ho semblen només per motius baladís, com En Guerra del Río, per portar la contra a l'"Emiliano". I tots, a l'hora de pronunciar-se, es decantaran del costat que el "jefe" mani. Al partit radical-socialista hi ha de tot, com a ca l'apotecari. En general dominen els joves i els liberals de bona mena, i a la majoria se'ls pot arrossegar. Hi ha, encara, dintre i fora del Congrés, els intel·lectuals, els buròcrates, la Premsa, el poble de Madrid, l'oposició i pressió sordes del qual són formidabilíssimes. I no oblidem En Maura, l'Alba, En Royo Vilanova, En Melquíades Alvarez, que no

són pas minyons que hom pugui menysprear. Sumeu totes aquestes forces hostils i poseu davant d'elles les nostres i les dels nostres aliats, i la conclusió que en treureu no serà gaire falaguera. ¿Significa això que hem de desmaiar? No, mai! Vol dir tot el contrari. Vol dir que hem de lluitar amb un braó èpic. Si no, serem vençuts. Tenim raó ¿quin dubte hi ha? Però la raó de res no ha de servir-nos, ni per aconseguir aqueixa autonomia tan migrada de l'Estatut, si no la sabem fer valer.

ANGEL SAMBLANCAT

D'indumentària

Uns punys i una agulla de corbata... Nosaltres només ens quedariem amb el puny esquerre.

"...de trabajadores"

Sí, senyors; encara que no ho sembli. Espanya, segons el primer article de la flament Constitució, és una República de Treballadors. En fer-ho constar, "La Vanguardia" hi va fer barrila: va dir que aquell dia —el què el Parlament va acordar-ho— es devien fer lluminàries a Rússia. I ho deia com parlant altra vegada d'aquell "papu" que fa uns quants anys ens ensenyen els homes d'ordre.

Ben mirat, els cent-setanta Diputats que varen votar pel nom aquest, varen jugar-nos una "broma" pesada. Mireu que titular "Treballadora" una Nació on hi ha a milers els sense-feina i on cada dia es plantegen vagues. Cregueu que n'hi ha per tirar el barret al foc!

Nosaltres no sabem com hi ha persones que, sense mirar-s'hi gaire, plantegen aquestes qüestions en moments que haurien de tenir la màxima serietat. Però ja estem acostumats a veure-ho. A tots els Ajuntaments passen hores i més hores tractant temes innocents i barallant-se per la poca-solta més gran del món. Era d'esperar que, els espectacles dels Municipis, corregits i augmentats, havien de tenir lloc en el Congrés, on hi ha una multitud heterogènia que cadascú tira cap al seu cantó, i els problemes cabdals de la República hi passen sense pena ni glòria. S'han perdut hores i més hores en la xerrameca més insubstancial; han escridassat, han sortit els pallassos i fins i tot els mansos, i han aprovat una parauleta que, si més no, servirà d'actor còmic arreu del món.

Perquè a nosaltres no hi ha qui ens tingui per treballadors. El polític espanyol és, pels de fora casa —i pels d'ací també—, l'eterri desvagat; el que va al Congrés per passar l'estona i fer-la petar amb el de l'escol del costat, malgrat sigui d'ideari oposat en absolut al seu. El que es lleva a migdia, va a fer el vermut al Casino, dina en un hotel de primera i, sempre mandrós, passeja pels passadissos del Congrés tot rumiant la manera de què es fixin en ell, encara que sàpiga que sols ho aconseguirà dient quatre bestieses.

República de Treballadors!... Ja la tenim; i, si hem de donar compliment al primer article de la Constitució, cal que canviïn per complet la seva vida la major part dels Diputats. Han de resignar-se a no tallar el cuponet i llevar-se de jorn per a guanyar-se les mongetes de cada dia...

¿República de Treballadors?... I ca! Espanya seguirà el seu camí i no treballaran més que els beneïts. Els qui han redactat aquest Article modificat, riuran per dessota el nas, i no faran res per tal de doblegar aquell os que porten a l'esquena...

DOMÈNEC DIUMENGE

L'escola laica

En un dels molts encerts que ha tingut la Comissió que presideix l'illustre Jiménez Asúa, figura l'establiment de l'escola laica, única i obligatòria.

Demostració d'aquest encert és la furi-bunda escomesa amb què l'han rebut tots els elements retrògrads i clericals, que, per dissort, encara pullulen pel nostre país, bo i resistint l'alenada de Llibertat que omplena tot Ibèria. Treuen el cap per les boques dels caus on habiten, per intoxicar l'ambient i fer arribar el dubte a les consciències del poble. La veu solament de Llibertat, els ha contret el rostre, i, temerosos, s'han calat la gorra frígia, perquè així, tapant-los les orelles, poden sortir al carrer.

L'escola laica, somni daurat de tot liberal íntegre, somni que avui exigeix tenir tots els fets de realitat dintre la nostra República democràtica i lliurepensadora! Els homes liberals que, malgrat la poca cultura que ens han donat, hem sabut sobrepujar-nos, per propugnar pels infants que vénen, els avantatges socials i humaníssims de l'escola moderna; no podem tolerar com la ment del nen es desenvolupa entre dubtes i misteris, quan tot el què l'envolta és clar i li somriu com un esclat primaveral.

Es aquí on hem de començar la tasca regeneradora, començant l'edifici social pels fonaments, formant l'esperit dels nostres fills en les normes lliurepensadores; obrim-los les portes del saber i la intel·ligència, i que entrin en el món capaços per lluitar, lliures ja de prejudicis hipòcrites que no porten més que al denigrant espectacle, patrimoni dels nostres temps, de la ignorància humil, segellada indeleblement en el front de les juventuts.

Sols l'intolerant i el clerical poden llençar l'anatema contra el que és el principi fonamental dels drets humans i de la Llibertat.

Mentrestant, lluitem tots els que sentim en nostre esperit les ànsies de millorament, per la consecució de tan preuat ideal, que va costar la vida a l'Apòstol de la Llibertat, el gran lliurepensador i mestre, En Francesc Ferrer i Guàrdia.

LORA-FERSEL

"Garçonniere"

Comença el capvespre. La llum esmorteïda dels darrers raigs de sol entra per la finestra i fa més palès el pregon silenci que regna en la cambra. En aquesta cambra, els mobles, el taulell de fuster i el cavallet de pintor semblen sentinelles immòbils que vetllen les idees i els pensaments dels meus companys allí reunits.

Des d'un recó, embolcallat en la penombra suau com una carícia de dona i mig aje-gut damunt un canapè, estic jo en actitud contemplativa. L'atmosfera que es respira està carregada de fum de tabac i d'un perfum penetrant que delata la presència d'una dona. És la model, que tot just comença a vestir-se després d'haver posat per al meu amic Joaquim. Aquest esguarda indiferent la nuesa d'ella i amb una darrera llambregada copsa la corba que li fan els pits i la trasllada damunt la tela satisfet. Res no pot distreure Joaquim de la seva tasca; contempla la seva obra amb el mateix amor que una mare es mira el fill nou nat i somnia il·lusionat en èxits falaguers.

Més enllà treballa Lluís, ajupit damunt el taulell de fuster. Lluís és un artista acabat. De les seves mans delicades en surten les obres més exquisides. D'un tros de fusta informe les mans mestres de Lluís en fan un barquet. Avui, Lluís treballa en una embarcació de veles i amb una paciència digna d'un sant va col·locant damunt el cos de l'embarcació el trinquet, el pal major, el pal de mitjana, el bauprés, les veles, les cordes i tot aquell escampall de fustes, cordills i filferro els quals una vegada posats al seu corresponent lloc donaran forma a l'embarcació miniatura.

La gran il·lusió de Lluís és viatjar en un barquet com els que ell crea. Ell vol solcar les mars ignotes en cerca de sirenes i atret per la dolçor dels seus cants deixar-se perdre en l'escuma frisada de les ones del mar.

Enfonsat en una cadira de braços està Josep llegint. Té davant seu un vetllador, i damunt d'aquest un got mig buit. Josep llegeix, llegeix sempre. Avui, Josep frueix qui sap lo; està assaborint una obra de Montaigne. Josep és alt, ceptat, ferm i fort com un roure. Els seus ulls blaus, mig ensunyats, traïxen la bonesa del seu cor. Jo he vist Josep donar les darreres pessetes que li quedaven a una model que duia força àpats endarrerits.

"Garçonniere", dolç refugi; urna d'illusions sublimes! Quin mal no et fan les paraules mancades de raó de certa gent imbecil! Tu no ets un lloc de platxèria, tu no ets encobridora d'adulteris ni de profanacions de verges, tu, la "garçonniere" dels meus amics, ets el santuari de l'art!

H. C. SANTEUGINI

Les repercussions socials de la crisi monetària anglesa

El dia 2 d'agost de 1914, alemanys, anglesos, austríacs, belgues, francesos, russos, corregueren a oferir llurs vides en holocaust a la Pàtria. Rics i pobres, joves i vells, donaren un admirable exemple de sacrifici davant del perill. I, heu-vos aci el curiós del cas: alguns anys després, quan l'ensorrament de les monedes dels respectius països llurs, aquests mateixos homes, que no havien reculat davant la mort, tremolaven en pensar que venia l'anorreament de llurs cabals, i practicaven, més o menys obertament, l'exportació dels mateixos vers les nacions que tenien una moneda més sanitàosa.

Per haver situat els anglesos bona part de llurs fortunes al Continent, convertint les lliures en francs, dòlars o lires, el Regne Unit s'ha vist precisat a suspendre el patró or, el que, virtualment, equival a un veritable desastre financer. Però no és l'aspecte de la covardia mundial del capital davant les crisis econòmiques el més notable d'aquest afer. És a través el prisma social que ens apareix particularment interessant.

Anglaterra sofria una crisi industrial formidable. No podia exportar als països de moneda baixa, degut a l'alta cotització de la lliura esterlina. Per poder fixar a llurs productes manufacturats el que els comerciants en diuen "preus de combat", hauria hagut de reduir els salaris dels obrers. I aquests, que ja han de dur, actualment, una vida força migrada, no s'hi haurien conformat.

Amb la baixa de la lliura, es produiran, automàticament, aquests dos fenòmens: augment dels negocis d'exportació, i encariment del cost de la vida, ja que Anglaterra importa la més gran part dels articles de primera necessitat. Amb la baixa de la lliura, el burgès hi haurà guanyat. No haurà reduït els salaris, almenys nominalment, però en efectivitat serà el mateix, puix la moneda anglesa haurà perdut bona part de la seva capacitat adquisitiva. Se'ns dirà que pels burgesos també pujarà el cost de la vida, però això a ells els té sense pena, ja que la baixa del seu signe monetari els permetrà fer més beneficis. L'únic perjudicat serà l'obrer.

¿Cal veure, doncs, en la suspensió del patró or anglès, una maniobra burgesa per reduir pràcticament els salaris i, consegüentment, el preu de cost de llurs manufactures? Alguns maliciosos ho apunten. Cal veure, ara, com s'ho prendrà l'obrer britànic.

A. PIRACÉS

Panorames

La qüestió religiosa, plantejada realment, com mai no podíem suposar, és, sense cap mena de dubte, una de les qüestions que més contrarietats ha de suposar-nos. Efectivament, en aquesta hora hom ja observa una lluita sorda, de sistemàtica oposició, d'hostilitat al Govern de la República. En algun moment s'ha arribat a l'esciat manifest d'aquesta actitud, i hom fuig de la passivitat per a presentar-nos un projecte de guerra civil. El sentiment tradicional, tot allò de la família, de la religió, del crèdit de la moralitat, agafat per la punta dels cabells, cegament, vol contenir l'embranchida de la nova mentalitat, i en lloc de procurar el proselitisme per mitjans harmònics, se situa en una discòlida actitud. La drete espanyola no admet pactes. No vol orientar-se a una col·laboració per a crear un nou Estat. Però ben aviat arribarà al convenciment de què així és de l'única manera que pot fer prevaler en màxima o mínima part—no volem ara mesurar—el seu dret de manifestar un sentiment religiós. S'arribarà inevitablement a impossibilitar la viabilitat del seu assumpte i la col·laboració que ens devem recíprocament, la importància de la qual és ben palesa, perquè per la seva naturalesa ja en dona proves terminants. Per alguna cosa o altra som éssers que vivim socialment.

Aquesta lluita és realment excessiva, i obeeix a un estat d'excitació, d'apassionament extemporani. Hem requerit cent i mil vegades els ciutadans, finalment lliures del nostre poble, per tal que adoptessin posicions serenes, ja que hem vist que aquesta era l'única fórmula política de transacció. Els requeriments de la part sana del republicanisme, d'aquella part que efectivament estima la República, i que per això l'ha purificada amb el sacrifici, no han escassejat. De manera que per nosaltres no s'ha perdut la cosa. Sabíem prou bé que calia examinar fredament les qüestions, i que calia a més adoptar les actituds, conciliables amb la pròpia independència de criteri—mai com avui tan assegurada—i amb els conceptes de la nostra democràcia. Així és quan podíem donar solvència a la reunió parlamentària i estructurar el país d'una manera definitiva. Es precis arribar al convenciment de què portem molts anys de retard, i que la nostra veu no s'ha deixat sentir encara en el concert de veus. Per això és imprescindible situar amb eficàcia els homes i les coses.

Les forces que ara combaten la República, en al·legar que no permet l'exposició de les seves idees, no desitgen altra cosa, en el terreny pràctic, que la definitiva demolició de tot allò que representa d'una manera més o menys viva el seu sentiment. Encara, potser, hi foren a temps. La contrareacció revolucionària quedarà cada vegada més coratjosa per esgrimir-los. La sang regada en el país basc, entre les dues forces, és un nou argument contra d'ells, encara que en la seva cega intransigència i incapacitat creguin tot el contrari. Espanya no resistirà més els efectes d'aquesta intransigència, i farà, qui sap, que la sang arribi al riu. El poble republicà haurà de prendre solucions, perquè no podrà romandre per més temps impassible davant dels incidents que es repeteixen sense altre resultat que el de dificultar el desitjat adveniment d'un estat de coses entonat amb les tendències lliures de l'època. D'altra manera augurem per als catòlics d'aquesta mena—perquè en tots els aspectes hi ha classes—la destrucció de tota una xarxa ideològica, que ells l'han convertida en una xarxa de perjudicis.

J. M. LLADÓ FIGUERES

EL CATALANISME DE "LA VEU"

Segons diu "La Veu", en un editorial, el catalanisme és alguna cosa més que "un determinat règim polític". El catalanisme és el conjunt d'institucions, de costums i de conceptes que formen un esperit i una cultura".

Es a dir, de les institucions monàrquiques, dels costums burgesos i dels conceptes reaccionaris.

Qui no coneix aquest esperit i aquesta cultura!

L'ENEMIC

Ara sembla que "La Veu" i "Gaziel" marxen plegats, de comú acord.

Pel que es veu, tenen un enemic comú: la República.

UN GENET TIRAT A TERRA

En un moment de màxim desconcert de la Cambra espanyola, el senyor Alba, malèvolament, sinuosament, intentà donar un cop mortal a l'Estatut de Catalunya.

Alcalà Zamora, però, noblement, eloqüentment, sortint una vegada més en defensa de la República i del Pacte que la féu possible — del Pacte amb tanta freqüència oblidat, amics, de Sant Sebastià —, féu fracassar rotundament la baixa maniobra de l'Alba, un dels quatre genets de l'Apocalipsi — segons frase d'Azafra.

L'EGOISME SAGRAT

Segons l'Institut agrícola de Sant Isidre, la futura llei agrària tindrà tanta més eficàcia, com més lentament s'apliqui.

—Deixeu-nos dormir tranquils, senyors parcera i rabassaires— vénen a dir. — Si cal repartir alguna cosa, ja ho repartiran els nostres fills...

HOME PREVIUNGUT...

En una parròquia de la ciutat de Vic, el rector, prevenint-se per als temps futurs, ha muntat un Sindicat entre els seus filigresos, que pagaran una quantitat cada setmana, per poder-se cobrar el seu sou i el dels seus ajudants, el dia que la República faci la separació de l'Església de l'Estat. Vic ha demostrat sempre ésser la ciutat llanuda i fanàtica per excehència.

UN RECORDATORI

Parlant de la detenció de Fernández Vaidés, escrivia "L'Opinió":
"I el general Barrera? I Despujol, l'inventor del "bulo"? I el fill Barrera, que va per aquests carrers, sol, sense que ningú el vigili?"

Ja contestarem nosaltres:
Les autoritats de la República esperen que marxin, homes!

EL SEVERIANO

La Comissió de Responsabilitats ha dit que si aquest "senyor" no es presenta en el termini que fixa l'Edicte publicat a la "Gaceta", serà processat declarant-lo en rebel·lia.

No cal pas que l'esperin. No vindrà, malgrat haver dit que ell va complir amb el seu deure, i que és pobre com una rata (allò del palau a Niça, es creu que ací no se sap).

NOTULLES TENDENCIOSES

La Premsa, en general, s'ha queixat de les notícies fantàstiques que han publicat certs diaris estrangers en relació amb la nostra ciutat.

I bona part d'aquests diaris són, a casa nostra, l'esperit de contradicció, els eternals descontentos.

Francament, no sabem de què es queixen.

LES TROBALLE

La policia ha descobert, darrerament, armes i artefactes explosius en alguns indrets dels afores de la ciutat.

Aquesta feina els està millor que no el metral·lar treballadors pels carrers. I també és menys perillós per la seva mateixa pell.

UN DESCOBRIMENT

Els diaris ens han descobert que del conflicte que es va iniciar a la presó Model i que finí amb la tràgica vaga general darrera, n'estava assabentat el governador pel mateix ex-director de la presó, senyor Navas, que fou injustament destituït.

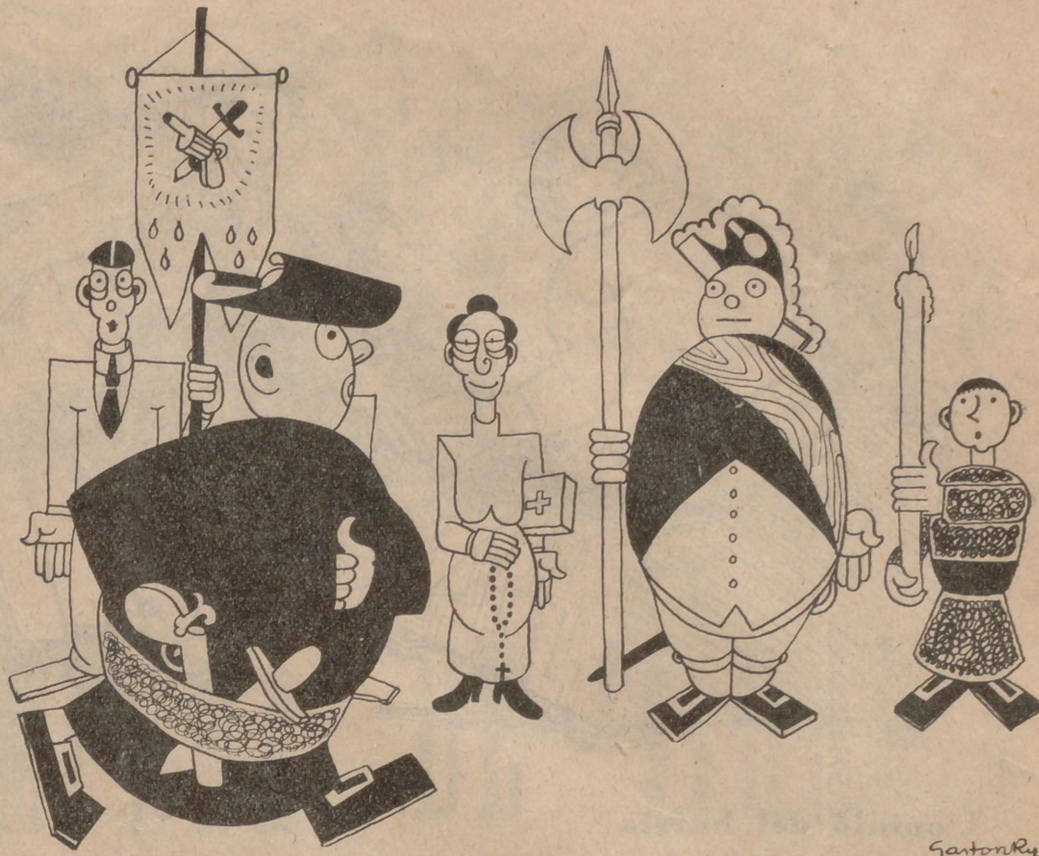
Si és veritat el que diuen aquests diaris, el senyor Anguera de Sojo ha de tornar immediatament la Direcció de la presó a l'esmentat senyor Navas.

Tot, abans que hom pugui dir que la vaga general fou preparada per sembrar el terror entre famílies de ciutadans ben dignes.

JA HO DEIEM!

Aquell bon català que va fer la travessia de l'Atlàntic en una petita embarcació i que, per no morir de fam a la seva "pàtria", va haver de fugir-ne, iniciant una volta al món, diuen que s'ha perdut.

I ara comencen les llàgrimes dels cocodrils. Els qui no varen saber-li apreciar la seva gesta i l'obligaren a marxar, volen preocupar-se de la seva sort!

Passant revista als lleials

—Presenten armes!

Correu de l'Estranger

LA REVOLTA DE L'ESQUADRA ANGLESA

L'Armada anglesa! Nom prestigiós, de ressonàncies històriques! Mai, al món, cap institució no havia assolit un renom semblant de potència i disciplina; mai el més petit gest d'insubordinació no havia torbat les files de la marineria de guerra britànica.

I, tanmateix, ara, els marins de la *Royal Navy* s'han declarat en vaga de braços caiguts. El fet, malgrat de totes les declaracions oficials, té una importància enorme: és un senyal eloqüent de l'estat social i econòmic d'ara del món.

Les autoritats angleses, tant l'almirallat com el nou govern de concentració de Mac Donald, van rebre la notícia de la protesta de la flota de guerra amb una sang freda impressionant. No res de represàlies sagnants, de mesures coercitives, ans, al contrari, una declaració terminant de què la protesta seria atesa.

Dit això en favor del govern i de l'alt comandament britànic, apremem-nos a dir que els marins anglesos tenien tota la raó.

Les economies que està realitzant el govern anglès, de les quals n'hem ja parlat en aquestes columnes, s'estenen a totes les classes socials de la nació. La darrera crisi ministerial fou precisament motivada per la negativa dels sindicats anglesos a acceptar una reducció en els subsidis als obrers en atur forçós.

Amb tot, aquest subsidi ha estat rebaixat. Els obrers parats no poden protestar, és clar, declarant-se en vaga, perquè ja hi estan forçosament. Però en tractar de reduir,

seguint el pla general d'economies, el salari de la marineria de guerra, aquesta marineria protesta i, com una *trade union* qualsevol, es declara en vaga.

Aquestes economies aplicades a totes les classes socials són una gran injustícia. Quan hi ha estaments, encara, que viuen en mig del luxe i de l'opulència, és una ignomínia tractar de minvar els ingressos, ja sempre insuficients, de les classes humils.

Aquest és el cas de la marineria de guerra anglesa. Representa el mateix, per ventura, la reducció d'una pesseta en el sou d'un mariner que en cobra cinc diàries, que en el d'un vice-almirall que en cobra cent cinquanta?

Aquesta revolta de l'esquadra britànica té, com diem, una importància enorme. És un símptoma més de la crisi del règim capitalista, una clivella més en el vetust edifici de la societat present, basada en irritants diferències socials que no tenen cap raó per a subsistir.

LA QÜESTIÓ DE LES MINORIES A LA SOCIETAT DE NACIONS

El problema de les minories ha estat novament plantejat a la Societat de Nacions, en la qual la República espanyola, dit sigui de passada, hi ha fet un paper digne i lluit, ben diferent, per cert, del que hi feien els representants de l'execrable monarquia espanyola.

La discussió del problema de les minories ha tingut lloc en mig de la més gran harmonia i amb l'assistència de tots els ministres d'Afers Estrangers: Curtius, Briand, Lerroux, etc.

El senyor Curtius, representant d'Alemanya, ha posat de manifest els progressos

Responsabilitats!

Els diaris han donat la següent nota: «Podemos asegurar que los féretros que habían de recoger los cadáveres de los heroicos capitanes Galán y García Hernández fueron encargados mucho antes de cumplirse la sentencia, lo que demuestra que se sabía que fatalmente **tenían que morir.**»

Què hi diuen Berenguer, Rodríguez de Viguri, Fernández Heredia i tota la xurma?

L'opinió del burgès

—Hi ha una comissió d'obers sense feina.
—Encara es queixen? Tan bé que si està sense fer res!

importants que han estat realitzats en aquesta qüestió, i ha demanat al mateix temps un nou esforç per arribar a un sistema que pugui funcionar sense ferir susceptibilitats ni interessos de cap mena.

El segon discurs important de la sessió ha estat pronunciat pel diputat català a les Corts Constituents senyor Amadeu Hurtado, amb una precisió i eloqüència aplaudida unànimement per l'Assemblea i elogiada per tota la Premsa internacional.

El senyor Hurtado ha posat com exemple el cas de Catalunya. Catalunya gaudeix, avui, d'una gran llibertat; la seva presència a la S. de N. n'és la millor prova. Associada estretament a la vida de l'Estat, Catalunya no vol trencar els lligams que la uneixen a la República espanyola.

Després de tributar, finalment, un fervorós homenatge al nou règim republicà, el senyor Hurtado desitja les més grans llibertats polítiques i culturals a totes les minories, les quals, sigui quina sigui la seva posició, se senten cada dia més protegides per la gran organització de Ginebra.

Espurnes de la setmana

A pesar de tot, don Miguel de Unamuno és un valor intel·lectual.

Nosaltres podem estar en contra d'ell; però no hem de deixar de reconèixer que la seva vàlua mestriosa està per damunt de totes les consciències nacionals.

Ja tornem a tenir eleccions. Cal estar "al tantó" de qui es vota.

Una cosa és el triomf de l'Estatut, i una altra les teories extremistes de quatre exaltats.

No es pot parlar de separatisme. Alerta! Si aquests minyons de "Nosaltres sols!" es creguessin que són tants, el que devien d'haver fet, és oposar a l'Estatut de la Generalitat un altre Estatut, i llavors hauríem vist quina era la voluntat exacta de Catalunya. Catalunya s'ha donat ella mateixa la seva llei. En un moment en què Espanya deixava lliure Catalunya perquè elegís els seus destins, donat que ni tan sols enviava observadors per a l'elecció de l'Estatut, és a dir, en el moment en què Catalunya, plena i lliurement s'autodeterminava, calia que els separatistes haguessin oposat a l'Estatut raonat l'Estatut radical. Llavors podrien parlar de

què hi ha una pàtria opressora i un poble oprimat; però un cop Catalunya ha votat lliurement la seva sort, no hi ha dret ni raó perquè quatre perturbadors es creguin amb dret a fer escàndol i posar conflictes on no n'hi pot haver.

Llibertat per a tothom, en aquesta gran unió federativa.

Els legionaris de Catalunya, que són els d'aquest E. L. C. pintoresc, són pocs. Són simpàtics, però.

Cal estar advertit en tota hora. Vivim les hores revolucionàries més dignes del món.

Avença la discussió de la Constitució. Tindrem Constitució d'ací un mes. Després les portes obertes per a l'organització de la vida social del país.

El senyor Royo Vilanova és un ximple. Però els ximplers són sempre divertits.

Quina diferència hi ha entre un Marsillach quan combat Catalunya i quan s'enfronta amb ella el geni d'un Unamuno!

Una cosa és l'odi sistemàtic d'un home, i una altra el dramatisme d'una ànima davant d'un conflicte.

Es fa saber que encara no ha estat agafat el senyor Milans del Bosch. Però no desesperin, que ja el veurem agafat.

Ha fet molt bon efecte la detenció del senyor Fernández Valdés.

La de Lasarte s'espera d'un moment a l'altre.

I encara hi ha qui diu que la República no fa res!

Tenim el gust de participar-los que el senyor Alba l'ha pifiat.

Quan hi ha un home que es diu Alcalá Zamora davant d'un Govern, el país pot estar tranquil. "La vella política" no ha tornat.

El rei és a Carlsbad. "La Noche" va pu-

blicar una fotografia passejant-se de braçet amb una senyora.

Aquesta senyora no era la seva muller.

Jaume Miravittles diu, en un article, a "L'Hora", que la República no agafarà l'ex-rei, En Martínez Anido, En Primo de Rivera, el Duc de Tetuan.

Amb això té raó En "Met". La República no gafarà En Primo de Rivera.

No pot fer-ho.
Es mort.

Sembla que es vol presentar a les eleccions de diumenge "Artículos Numerados" La rabassa es va resolent...

República burguesa

Recentment ha estat aprovat en el Congrés, en mig d'un regular aldarull, un vot particular del senyor Araquistain, declarant que Espanya és una República de treballadors. L'apassionament demostrat per la Cambra en el passament del debat, és realment inexplicable, i hem de creure que els diputats que votaren a favor de la proposta, ho feren solament per palesar llur fervor vers un futur en el qual, l'existència de l'home-paràsit esdevindrà impossible. Perquè, si aquest estat de productors ideal, ha d'arribar previ un procés evolutiu, segons les normes tàctiques dels socialistes, sembla un xic prematur donar-li una denominació que no podrà tenir efectivitat fins dintre un molt dilatat lapse de temps.

Els paràsits de l'actual societat són arreu molts i molt poderosos. A Espanya, els propietaris, rendistes, usurers i altres éssers improductius, són tan nombrosos, que, segons una estadística, passen de sis milions i mig. A més a més, entre ells, es troben els posseïdors de la riquesa i dels mitjans de producció i amb facultat, per tant, de reduir la classe obrera per la fam. De tot el qual s'infereix que és molt difícil que l'actual règim democràtic serveixi de transició pacífica vers el socialisme — Estat de productors — i que, per consegüent, no solament no és Espanya una República de treballadors, sinó que, per eliminar tots els paràsits que ho impideixen, serà precis fer una altra revolució.

El nom que millor definirà ço que en l'actualitat és aquest país, és, sens dubte, el de República burgesa.

EUGENI PONS

—No cal que ens posem el braçalet, que ja ens coixeixen que fem cara de paus.

CASTELLGALÍ

Per a coneixement dels lectors de LA CAMPANA, donem a continuació els noms dels que actuaren en temps de la Dictadura, i que, per desgràcia nostra, encara actuen. Són aquests:

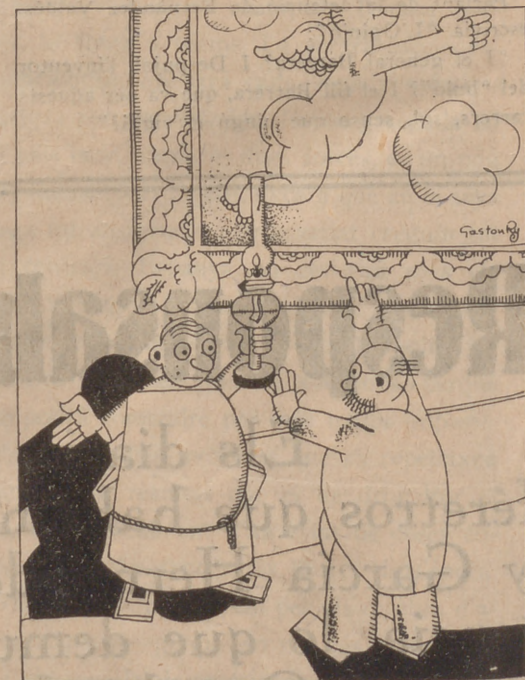
Joan Vila.
Josep Ferré.
Josep Vives.
Josep Planell.
Ignasi Planell.
Antoni Vilaseca.

Són els republicans d'avui, monàrquics d'ahir, jesuïtes de demà passat.

Ll. A. V.—En cartera.
J. Q.—Igual.
E. P.—Va.
J. P. M.—Ens donarieu massa feina a registrar-ho.
J. J.—Anirà la vostra carta.
J. M. Ll. F.—No els feu tan llargs.
J. S.—Arreglada, anirà.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om. 8

—No acosti tant el llum, que si l'àngel l'apaga amb un p... diran que és un miracle.